

U s n e s e n í

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne [redacted] v trestní věci obžalovaného [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku, o jeho odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 26.1.2017, č.j. 1 T 179/2016-77, **t a k t o :**

Odvolání obžalovaného [redacted], se podle § 256 tr.ř. z a m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku a odsouzen k peněžitému trestu ve výměře 40.000,- Kč s náhradním trestem odnětí svobody na 4 měsíce. Zároveň byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel na 18 měsíců.

Podle skutkových zjištění prvostupňového soudu se obžalovaný trestného činu dopustil tím, že dne 6.11.2016 okolo 09.50 hod. a 11.15 hod. poté, co se předchozí noci přivedl požíváním alkoholu do stavu opilosti, řídil v Jindřichově Hradci po místních komunikacích z náměstí Míru do ulice Nádražní a Rezkova a poté z Nádražní ulice do ulice Sládkova osobní automobil zn. Škoda Citigo, RZ 5AT 7777, přičemž po ukončení druhé jízdy bylo v jeho krvi zjištěno ještě okolo 1,20 g/kg alkoholu.

Proti tomuto rozsudku bylo podáno řádně a včas odvolání. V podaném odvolání obžalovaný uvedl, že v první řadě zpochybňuje věrohodnost měření provedených přístrojem Dräger, zejména pokud jde o naměřené hodnoty. Ohledně doby kolem 02.36 hod. obžalovaný nepochybně, že v té době mohl být pod vlivem alkoholu, avšak zpochybňuje naměřené hodnoty. Dechová zkouška nebyla ani opakována, ani verifikována odběrem krve. To, že se měření nedařilo, může být způsobeno též technickým stavem přístroje. Soud prvního stupně sice na jedné straně nepovažuje naměřenou hodnotu za prokázanou, avšak jeho úvaha, že obžalovaný byl v čase 7 až 8 hodin před vykonáním prokazovaných jízd osobním automobilem podnapilý ve značné míře, je proto pouze spekulativním závěrem. Dále okresní soud uvedl, že zkoušky na alkohol provedené v čase 12.10 hod a 12.36 hod. byly prováděny právě se zaměřením na alkoholemii obžalovaného, byly provedeny v krátkém časovém odstupu kalibrovaným přístrojem připouštějícím jen nevýraznou odchylku, a to v onom krátkém časovém odstupu, nejde tedy již o zkoušku orientační, ale odborné měření. Obžalovaný namítá, že interval mezi prvním a druhým měřením byl 26 minut, když se doporučuje odstup cca 5 minut. Rozdíl naměřených hodnot je 0,14 g/kg s tím, že se jedná o odchylku 11,57%, což zpochybňuje správnost měření při udávané maximální chybě po kalibraci 5% (plus mínus 2,5%). S ohledem na tuto odchylku pak by rychlost odbourání alkoholu u obžalovaného činila 0,323 g/kg za 1 hodinu, což je více než dvojnásobek běžných hodnot, které se pohybují v rozmezí 0,12 až 0,2 g/kg za 1 hodinu. Dle obžalovaného se tedy jedná o hodnoty naměřené přístrojem Dräger pouze orientační a nelze z nich vycházet. Proti důvěryhodnosti naměřených

hodnot svědčí i to, že v čase 18.03 hod. byla již alkoholemie u obžalovaného 0,00 g/kg. Z tohoto pohledu se jeví zcela věrohodná výpověď obžalovaného, že alkoholické nápoje požil až po svém druhém příjezdu k policejní stanici, a nelze považovat takovouto výpověď obžalovaného za vyvrácenou ani na základě obrazového záznamu. Obžalovaný se pohybuje v okolí vozidla déle než 1 minutu, což je dostatečný časový úsek k požití alkoholického nápoje v takové míře, aby ji detekovaly policejní přístroje. Výsledky dechové zkoušky tak nelze považovat za dostatečný důkaz toho, v jaké míře měl být řidič v době řízení pod vlivem alkoholu, a to ani v případě, kdy je řidič dechové zkoušce podroben bezprostředně po řízení motorového vozidla. Tím méně může taková zkouška obstát zhruba 55-80 minut poté, co řidič vozidlo odstavil. Nikdo není povinen chovat se neustále jenom přísně racionálně a způsobem, který od něj lze očekávat nebo který si soud umí z tohoto úhlu pohledu vysvětlit. Pokud jde o případnou poststresovou poruchu, k ní se vyjádřil klinický psycholog a uvedl, že tento stav může trvat i několik dní, 2-3 dny po útoku. Pro její existenci a přítomnost není podstatné, že soud prvního stupně žádné její projevy nepozoruje, neboť to po něm nelze ani spravedlivě požadovat. Obhajoba si je vědoma, že trestní stíhání pro uvedený trestný čin není vyloučena obecně ani v případě, jestliže se nepodaří objektivně zjistit přesné množství alkoholu v krvi řidiče v době jízdy, nicméně potom praxe vyžaduje, aby stav vylučující způsobilost k řízení motorových vozidel bylo možno usuzovat na základě jiných důkazů. Jedná se například o svědecké výpovědi, lékařské zprávy atd. Závěr prvostupňového soudu o stavu vylučujícím způsobilost k řízení motorového vozidla je u obžalovaného v době, kdy ke skutkům mělo dojít, tedy mezi 9.50–11.15 hod., opřena výlučně o výsledky orientačních dechových zkoušek provedených přístrojem Dräger s odstupem 55-80 minut po odstavení vozidla. S ohledem na shora uvedené skutečnosti je proto navrhováno, aby odvolacím soudem byl napadený rozsudek zrušen podle § 258 odst. 1 písm. a), b) tr.ř. a podle § 259 odst. 3 ve spojení s ust. § 226 písm. c) tr.ř. bylo rozhodnuto o tom, že se obžalovaný obžaloby zprošťuje.

Podle § 254 odst. 1 tr.ř. odvolací soud, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolání podle § 253 tr.ř., přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Podle § 254 odst. 2 tr.ř., mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba mohla proti němu podat odvolání.

Podle § 254 odst. 3 tr.ř., jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.

Ve smyslu citovaných zákonných ustanovení přezkoumal odvolací soud k odvolání obžalovaného prvostupňový rozsudek v celém rozsahu, přezkoumal rovněž řízení, které rozsudku předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.

Řízení předcházející napadenému rozsudku netrpělo žádnými vadami, které by vedly k tomu, že napadený rozsudek by nemohl obstát a musel by být bez dalšího zrušen. Okresní soud konal při zachování všech zákonných lhůt řádně hlavní líčení, v němž obžalovanému za přítomnosti obhájce poskytl dostatečný prostor vyjádřit se ke všem skutečnostem kladeným mu za vinu, k důkazům o nich, a i v ostatních směrech plně šetřil jeho práva jakožto

obviněného. V hlavním líčení soud prvního stupně také procesně řádným způsobem provedl veškeré důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, to v rozsahu nutném pro jeho rozhodnutí dle ust. § 2 odst. 5 tr.ř., a provedené důkazy také patřičným způsobem vyhodnotil a vyhověl tak požadavkům kladeným na něho ust. § 2 odst. 6 tr.ř. Zjištěný skutkový stav rovněž náležitě právně vyhodnotil.

Pokud krajský soud doplňoval dokazování, stalo se tak pouze listinnými důkazy, které se týkaly jednak aktuálních osobních charakteristik obžalovaného a dále pak dalšího trestního stíhání obžalovaného. Jak vyplynulo ze zprávy Policie ČR, Obvodního ředitelství policie Praha III, Místní oddělení Kobylisy, tak v současné době byl podán návrh na potrestání, kdy Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 2 – dopravní úsek podalo dne 6.12.2016 k Obvodnímu soudu pro Prahu 2 návrh na potrestání obžalovaného, který měl spáchat přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku. Dále, jak vyplynulo z osobních charakteristik obžalovaného, tento doposud nebyl soudem trestán, viz aktuální opis rejstříku trestů.

Krajským soudem doplněné dokazování nemělo žádný dopad na skutková zjištění ani právní kvalifikaci stanovenou prvostupňovým soudem. Úvahy soudu prvního stupně jsou v tomto směru logické, navzájem provázané a dostatečně podrobné, takže postačuje na velmi pečlivé a logické zdůvodnění prvostupňového rozsudku odkázat, aniž by bylo třeba znovu detailně rozebírat toto odůvodnění. Představovalo by to pouze a toliko jejich opakování. S poukazem na odvolací námitky tak může krajský soud doplnit jen následující.

Okresní soud správně dovodil, že obžalovaný byl pod vlivem alkoholu, a to okolo 02.36 hod. Je pravdou, že tato zkouška byla provedena samostatně, nicméně ji správně okresní soud označil za orientační, a je zcela zřejmé, což nezpochybňoval ani obžalovaný ve svém odvolání, že zhruba 7-8 hodin před vykonáním prokazovaných jízd byl v podnapilém stavu, a to, dá se říci, ve značné míře. Dechová zkouška v tuto dobu byla pozitivní a přivolaná policejní hlídka, která byla na místě, s ohledem na stav obžalovaného odložila úkony trestního řízení až na následný den, kdy se měl dostavit na Policii ČR. Mimo jiné tato dechová zkouška dokresluje zjištěný skutkový stav ve věci. Pro úplnost se dodává, že tato zkouška skončila s výsledkem 2,4 g/kg alkoholu v krvi. K dalšímu argumentu, že dvě dechové zkoušky, které byly činěny ve 12.10 hod. a ve 12.36 hod., nebyly provedeny v krátkém časovém odstupu, lze uvést následující. To, že dechové zkoušky byly provedeny v delším časovém odstupu než 5 minut, je naopak ku prospěchu obžalovaného, neboť tím dochází k eliminaci případného zkreslení první dechové zkoušky. Pokud by byla situace odlišná v tom smyslu, že tato opakovaná dechová zkouška by byla provedena v časovém úseku do pěti minut, pak by samozřejmě bylo nasnadě zpochybňovat tyto provedené dechové zkoušky. Nicméně dechové zkoušky byly provedeny řádně, byly provedeny řádně kalibrovaným přístrojem, což bylo i doloženo ve spise jednak kalibračním protokolem a jednak protokolem o zkoušce a zároveň pak ověřovacím listem. Co se týče argumentace uvedené v podaném odvolání ohledně odchylky, a to plus mínus 2,5%, pak tato interpretace je mylná, neboť jak vyplývá ze shora uvedených protokolů, a to z protokolu o zkoušce a kalibračního protokolu, dále pak ověřovacího listu, maximální chyba přístroje 5% a dané rozpětí plus mínus 2,5% je zavádějící a nesprávné. Podle kalibračního protokolu a protokolu o zkoušce je totiž maximální uvedená chyba přístroje 5% z naměřené hodnoty, tedy na obě strany od výsledku měření. Proto také metodika Českého metrologického institutu za odborné měření označuje dvě zkoušky, jejich rozdíl se neliší o více než 10%. S ohledem na tyto výsledky a na tyto protokoly lze konstatovat, že při odstupu mezi provedenými zkouškami, a to odstupu 26 minut, při zohlednění odbourání části alkoholu z krve obžalovaného během této doby, lze provedené

dechové zkoušky za odborné měření považovat. Obžalovaný pak měl řídit automobil dvakrát, a to při dvou jízdách v čase kolem 9.50 hod. a následně v 11.15 hod., tedy 2,5 hodiny a téměř hodinu před provedením první dechové zkoušky. S ohledem na to nevznikají žádné pochybnosti, že provedené dechové zkoušky byly provedeny správně, rovněž tak správně vyhodnoceny, a jedná se o odborné měření. Následně pak výpověď obžalovaného v tom smyslu, že těsně po vystoupení vozidla, tj. po svém druhém příjezdu k policejní stanici, požil opakovaně několik loků alkoholu, a to konkrétně vodky. Jak sám uvedl, tak měl k dispozici v autě lahvičku o obsahu 2 dcl, kterou používá jako desinfekci na zraněné prsty, následně uvedl, že si opakovaně čistil zuby a desinfikoval ústní dutinu vodkou, a poté ještě před policejní stanicí vypil několik loků tohoto alkoholu. Už z pohledu množství alkoholu, které měl, jak sám uvádí, v lahvičce, je nasnadě uvést, stejně jako to uvedl okresní soud, že tato výpověď je zcela účelová. Obžalovanému nebránilo nic v tom, aby si vypláchl ústa a desinfikoval, popřípadě desinfikoval zraněné prsty jiným prostředkem než alkoholem. Nic mu nebránilo v tom, aby ihned po svém zranění navštívil lékaře a nechal si zraněné prsty ošetřit. Rovněž pak je zcela nelogické a nepochopitelné, aby osoba, která je předvolána na policii k podání vysvětlení, před tímto úkonem požila alkohol. Rovněž, jak vyplývá z kamerového záznamu, nic nenasvědčuje tomu, a ani není vidět, to i s ohledem na časový průběh, že by se tak skutečně stalo. Obžalovaný byl předvolán, resp. se měl dostavit na policii k úřednímu jednání, a je tedy nelogické, z jakého důvodu a proč by požíval alkoholické nápoje, a to i s ohledem na jeho profesi. Rovněž tak zpráva klinického psychologa MUDr. Romana Hrubého, která uváděla, že u obžalovaného přetrvávaly vážné psychické a psychosomatické symptomy, které byly nebo jsou reakcí na stres způsobený přepadením, jehož měl být obětí v noci z 5. na 6.11, byly u něho shledány rovněž příznaky podobné posttraumatické stresové poruše a obžalovaný pravděpodobně prodělal po napadení akutní reakci na stres, psychický šok, který přetrvával v rádech dnů, opět neodpovídá realitě. Obžalovaný, a to i přes opilost, v nočních hodinách byl předvolán na policii s tím, že se druhého dne bez jakýchkoli problémů dostavil. Rovněž pak s ohledem na to, že policista byl přítomen sám, resp. neměl kdo obžalovaného vyslechnout, byl požádán a domluven s ním termín o hodinu později s tím, že obžalovaný nejevil jakékoli známky duševní poruchy, jakékoli známky posttraumatického stresu a rovněž nejevil jakékoli známky šokové reakce na jakýkoliv podnět. Obžalovaný s tímto postupem souhlasil, bez jakýchkoli problémů se zhruba za hodinu opětovně dostavil a rovněž pak se ještě zeptal a odjížděl automobilem na oběd. Rovněž nelze okresnímu soudu nic vytknout, pokud uzavřel, že výpověď obžalovaného v tomto směru a s těmito doloženými důkazy je účelová. S ohledem na tyto skutečnosti i krajský soud uzavřel, že okresní soud učinil správná skutková zjištění a že obžalovaný se dopustil jednání, které mu bylo kladeno za vinu, tedy dopustil se přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku.

Protože i krajský soud se ztotožnil s názorem soudu prvního stupně o nutnosti ukládat trest, zabýval se i otázkou přiměřenosti druhu a výměry zvolených trestů. Ani zde nelze okresnímu soudu činit žádných výtek, neboť soud prvního stupně náležitě zdůvodnil veškeré polehčující i přitěžující okolnosti projednávaného případu a jím uložené tresty nelze mít za nepřiměřeně přísné či snad dokonce nezákonné. Okresní soud zohlednil veškeré polehčující i přitěžující okolnosti a následně pak ukládal i trest. S ohledem na jeho doposud bezúhonný řádný život pak správně uzavřel, že je namíste ukládat trest peněžítý, kdy správně zohlednil i výši příjmů obžalovaného s tím, že pak přistoupil správně k uložení peněžitého trestu ve výměře 40.000,- Kč, tedy 20 denních sazeb ve výši 2.000,- Kč. Pochybení nebylo shledáno ani pokud jde o ukládaný trest zákazu činnosti, neboť obžalovaný se tohoto přečinu dopustil v souvislosti s řízením motorového vozidla. Rovněž pak trest v délce 18 měsíců, tedy trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel, lze hodnotit jako

trest uložený v souladu s obecnými pravidly při ukládání tohoto trestu, i s ohledem na generální prevenci.

Na základě shora uvedeného proto bylo rozhodnuto tak, jak ve výroku tohoto usnesení uvedeno, a odvolání obžalovaného bylo ve smyslu § 256 tr.ř. jako nedůvodné zamítnuto.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do 2 měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.).

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr.ř.) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až 1) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

V Českých Budějovicích dne 28.3.2017

JUDr. Jiří Šťastný, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Monika Bukovská